

Arrest

nr. 67 780 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, op 4 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 waarbij de aan-vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juni 2001.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HAESEVOETS, die loco advocaat J. DE MAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bosnische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij is moeder van vier minderjarige kinderen voor wie ze optreedt als wettelijke vertegenwoordiger.

Op 18 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op de criteria 2.7 en 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene heeft echter op 23.09.2008 een visum aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Zagreb, Kroatië. Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd, verbleef betrokkene op dat moment niet in België waardoor ze onmogelijk aan de respectievelijke vooropgestelde termijn van een ononderbroken verblijf in België kan voldoen.

Betrokkene kan zich niet dienstig beroepen op deze criteria.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie.

Het feit dat betrokkene in België verblijft kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat er familieleden van haar in België zouden verblijven, echter zij verzuimt om te verduidelijken waarom dit een grond voor regularisatie zou vormen.”

Op 6 juni 2011 wordt aan de verzoekende partij en haar vier minderjarige kinderen ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Art. 7, 1.2° Regelmatig verblijf verstreken”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen vraagt om *“te zeggen voor recht dat verzoekster en haar kinderen wel aan de voorwaarden voldoen om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden”*, vraagt de verzoekende partij in feite de hervorming van de bestreden beslissingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op als annulatierechter, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te hervormen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep een hervorming tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“In tegenstelling tot wat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid voorhoudt, is hier geenszins sprake dat verzoekster zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De weigeringsbeslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…).”

Zoals hoger gemeld, beroept verzoekster zich ook op punt 2.7 van de instructie d.d. 19.07.2009.

De voorwaarden om zich te kunnen beroep op voormeld punt zijn:

- Een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België*
- Een asielaanvraag hebben ingediend voor 01.06.2007 waarvan de procedure tenminste 1 jaar heeft geduurd*

- Schoolgaande kinderen hebben die minstens sedert 1 september 2007 school liepen in een door de Gemeenschappen erkende onderwijsinstelling

Verzoekster heeft op 10.01.2007 (zijnde voor 01.06.2007) een asielprocedure ingeleid die definitief werd beslecht middels arrest d.d. 14.02.2008 (zijnde na ruim 13 maanden).

De 4 jongste kinderen van verzoekster, zijnde E. (...), M. (...), I. (...) en L. D. (...), lopen allen school in België en dit sedert 2002 ! Alle attesten hiertoe werden bij de aanvraag van verzoekster gevoegd. (zie oorspronkelijke stukken 13 t.e.m. 38)

Verzoekster verblijft, zoals reeds herhaaldelijk gesteld, in het Rijk sedert 1995. M.a.w. reeds 16 jaar.

De 4 jongste kinderen van verzoekster zijn allen in Antwerpen geboren.

Tevens uit de verschillende pogingen om een legaal verblijf te bekomen in het Rijk, blijkt ten andere dat verzoekster meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijft.

Doch, de Minister van Migratie- en Asielbeleid stelt dat ingevolge het feit verzoekster in 2008 een visumaanvraag heeft gedaan in Kroatië blijkt dat zij geen onafgebroken verblijf in België heeft.

Het klopt dat verzoekster — en enkel verzoekster : de 4 minderjarige kinderen zijn allen bij hun meerderjarige zus Z. gebleven — voor zeer korte tijd het Rijk heeft verlaten en dit voor de begrafenis van haar eigen moeder, zijnde I.B. (...).

Dit neemt niet weg dat gedurende de periode van 1995 — 2008 verzoekster ruim 13 jaar in België is verbleven. Ook nadien heeft verzoekster het Rijk niet meer verlaten.

Haar jonge kinderen zijn overigens allen ononderbroken in België verbleven. De beslissingen a quo zijn tevens uitgesproken genomen lastens de kinderen van verzoekster, dit ondanks het feit dat zij wel degelijk een ononderbroken verblijf hebben.

Verzoekster had dan ook geenszins de bedoeling het land te verlaten. Dientengevolge kan het eenvoudig fysiek niet aanwezig zijn in het land niet worden gelijkgesteld met een onderbreking van haar verblijf.

De werkelijke hoofdverblijfplaats van verzoekster was en is gedurende de hele periode (van 1995 tot op heden) in België.

Op basis van eenmalig het land te verlaten om de begrafenis van haar eigen moeder bij te wonen stellen dat zij niet langer in aanmerking zou komen voor een verblijf op basis van punt 2.7 van het Alexiusakkoord is in strijd met de achterliggende idee van het Akkoord. Zulks aanvaarden is kennelijk onredelijk en in strijd met het redelijkheidsbeginsel. Immers, het Akkoord heeft als doel het verblijf van voldoende geïntegreerde vreemdelingen te regulariseren.

Verzoekster die reeds 16 jaar samen met haar 7 dochters in België verblijft, haar jongste kinderen hier zijn geboren en thans naar school gaan is dan ook meer dan voldoende geïntrigeerd.

Verzoekster heeft gedurende deze periode nooit de intentie gehad haar verblijf in België te onderbreken. Dit blijkt ten overvloede uit de menige pogingen die zij heeft gedaan ten einde haar verblijf te legaliseren.

Verzoekster en tevens haar 4 minderjarige kinderen, voldoet bij gevolg aan alle criteria zoals gesteld in punt 2.7 waardoor haar verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegrond is.

Minstens voldoet de beslissing a quo niet aan de formele en materiële motiveringsverplichting nu de 4 minderjarige kinderen wel degelijk een onafgebroken verblijf in België hebben gekend.

Verzoekster beroept zich tevens op punt 2.8A van voormelde instructie. Punt 2.8A stelt als voorwaarden:

- Een ononderbroken verblijf in België van 5 jaar*
- Wettig verblijf in België gehad of een geloofwaardige poging ondernomen om wettig verblijf te bekomen*
- Een lokale verankering in België*

Uit hetgeen hoger werd uiteengezet dient worden gesteld dat verzoekster ook voldoet aan al dezer gestelde voorwaarden.

Verzoekster heeft verscheidende pogingen ondernomen ten einde een legaal verblijf te bekomen met haar kinderen.

Dat zowel E. (...), M. (...), I. (...) en L. D. (...) in België zijn geboren en hier thans schoollopen toont aan dat er in casu sprake is van lokale verankering in België.

Het volledige familiaal en sociaal netwerk van verzoekster bevindt zich in België.

Zo zijn er tevens enkele familieleden van verzoekster die inmiddels de Belgische nationaliteit hebben verkregen:

- Haar grootmoeder S. D. (...)

- Haar schoonzus N.D. (...) met haar echtgenoot H. B. (...) en hun 2 kinderen

- Haar schoonzus P. D. (...)

- Haar nicht H. E. (...)

Daar verzoekster en ook haar kinderen zowel voldoet aan de voorwaarden gesteld in punt 2.7 en punt 2.8 van de instructie d.d. 19.07.2009 dient haar verzoek gegrond te worden verklaard.

Anders oordelen zou een schending uitmaken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht.

Dat overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Verzoekster heeft recht op eerbiediging van haar privéleven in België. Er kan van haar niet worden verwacht dat zij haar familie en vrienden achterlaat.

Haar oudste dochter die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verkregen en 2 kinderen heeft met haar Belgische echtgenoot is hier gevestigd. Haar overige 2 meerderjarige dochters hebben een verzoek tot machtiging verblijf ingediend.

Indien van verzoekster zou worden verwacht dat zij samen met haar 4 minderjarige kinderen het land dient te verlaten, zou dit een schending uitmaken van artikel 8 E.V.R.M.

Het leven dat zij de voorbije 16 jaren hebben opgebouwd zou abrupt een einde nemen.

De kinderen die overigens in België zijn geboren en bijgevolg volledig zijn opgevoed en grootgebracht volgens Belgische gewoonten zouden hun studies dienen op te geven.

De kans dat zij in Bosnië (dat niet eens kan worden aanschouwd als hun vaderland) een evenwaardige opleiding kunnen genieten is gering.

Bovendien zou verzoekster welke als alleenstaande moeder met 4 kinderen zeer weinig middelen en mogelijkheden heeft, ingevolge de uitvoering der bestreden beslissing, alzo alle contact met haar andere kinderen en kleinkinderen welke hier in België wonen, verliezen.

Zulks zou een schending uitmaken van artikel 8 E.V.R. .M."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekster meent dat door de bestreden beslissing bovenstaand middel geschonden is omdat ze weldegelijk aan de voorwaarden voldoet, vereist in criterium 2.7 en 2.8.A. van de vernietigde Instructie van 19 juli 2009.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een visumaanvraag kort verblijf (type C) heeft aangevraagd bij de

Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Zagreb in Kroatië, d.d. 23 september 2008. Omdat zulke visumaanvraag persoonlijk dient te worden aangevraagd, verbleef verzoekster op dat moment niet in België waardoor ze onmogelijk aan de respectievelijke vooropgestelde termijn van een 'ononderbroken' verblijf in België kan voldoen, waardoor ze niet in aanmerking komt voor het criterium 2.7 en 2.8.A. van de vernietigde Instructie van 19 juli 2009 zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dat door de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsverplichting geschonden zou zijn, omdat haar vier minderjarige kinderen weldegelijk een onafgebroken verblijf in België hebben gekend, met betrekking tot het criterium 2.7. van de vernietigde Instructie van 19 juli 2009.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bestreden beslissing heeft geantwoord op het aangehaalde argument met betrekking tot de schoolgaande minderjarige kinderen in België.

Bovendien heeft de bestreden beslissing de situatie van de schoolgaande kinderen, naast criterium 2.7. en 2.8.A, getoetst aan het criterium 'prangende humanitaire situaties', waaraan verzoekster tevens niet aan voldoet.

De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met al de elementen aanwezig in het administratief dossier waardoor geen schending van de materiële motiveringsplicht verweten kan worden, ook heeft het geantwoord op alle argumenten aangehaald door verzoekende partij waardoor geen schending van de formele motiveringsplicht verweten kan worden.

Voorts haalt verzoekster aan dat de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM zou schenden omdat haar oudste dochter die inmiddels de Belgische nationaliteit zou hebben verkregen uit een huwelijk met een Belgische onderdaan samen met haar 2 kinderen in België gevestigd zijn. Samen met het feit dat haar twee meerderjarige dochters een aanvraag om machtiging tot verblijf in België hebben ingediend. Ook haalt verzoekster aan als zou dit artikel geschonden zou zijn omdat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij en haar vier minderjarige kinderen hun Belgische gewoonten en opvoeding en hun studies dienen op te geven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het aangehaalde artikel. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden en dat ze nalaat te verduidelijken waarom in België verblijvende familieleden een grond voor regularisatie zou vormen.

Verzoekster vordert de bestreden beslissing te hervormen, hetgeen niet behoort tot de rechtsmacht van de Raad.

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, de schending van artikel 8 EVRM, schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster ontwikkelt geen specifiek middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan zij de motivering niet betwist.

De bestreden beslissing van 8 maart 2011 heeft tot gevolg dat verzoekster nogmaals wordt bevestigd in haar illegale verblijfstoestand.

Het thans voorliggende bevel werd gegeven als gevolg van dat illegaal verblijf, dat tevens correctioneel strafbaar wordt gesteld, zoals voorzien in artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als volgt:

" Onder voorbehoud van artikel 79, wordt de vreemdeling die onwettig het Rijk binnenkomt of er verblijft, gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig EUR tot tweehonderd EUR of met een van die straffen alleen.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de vreemdeling die verplicht werd bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, en die zich zonder geldige reden aan deze verplichting onttrekt.

In geval van herhaling binnen de termijn van drie jaar van een van de misdrijven bedoeld in het eerste en het tweede lid, worden die straffen gebracht op gevangenisstraf van een maand tot een jaar en op geldboete van honderd EUR tot duizend EUR of op een van die straffen alleen. "

Het tweede lid van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden staat de inmenging in het privéleven toe ter voorkoming van inbreuken op de openbare orde.

De rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 voormeld heeft tot gevolg dat artikel 8 van het EVRM voornoemde de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat.

Bovendien houdt het bestreden bevel geen definitief verbod van binnenkomst en/of verblijf in, waardoor a fortiori kan worden vastgesteld dat het risico op de schending van het ingeroepen artikel 8 onbestaande is.

Het enig middel is ongegrond."

3.1.3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet ononderbroken in België verbleven heeft, dat het feit dat haar kinderen hier naar school gaan niet aanzien kan worden als een grond voor regularisatie daar de verzoekende partij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden, dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben en ook geen gespecialiseerde infrastructuur, dat de verzoekende partij nalaat te preciseren waarom het gegeven dat een aantal familieleden in België verblijven een grond voor regularisatie kan zijn en dat het feit dat de verzoekende partij in België verblijft niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”* van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde ‘humanitaire’ argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009, daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd. In casu diende de verzoekende partij op 18 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd aangevuld op 25 september 2009 en op 23 februari 2010. In haar actualisatie beriep de verzoekende partij zich op de instructies van 19 juli 2009.

Voor zowel het criterium 2.7 als voor het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 dient de verzoekende partij aan te tonen dat ze onafgebroken in België verbleven heeft. Voor criterium 2.8.A

dient de aanvrager aan te tonen dat hij een langdurig ononderbroken verblijf in België gehad heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en dat hij voor 18 maart 2008 (de datum van het regeerakkoord) gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, dat hij voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen. Voor het criterium 2.7 dient de aanvrager onder meer aan te tonen dat hij een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België heeft gehad en een asielaanvraag heeft ingediend vóór 1 juni 2007 (datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure), waarvan het onderzoek bij de asielinstanties tenminste één jaar heeft in beslag genomen. In dit geval vangt de vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 september 2008 een visum type C aangevraagd heeft. Uit het Casablanca-formulier blijkt dat de verzoekende partij heeft aangegeven dat ze het Rijk op 23 september 2008 zou willen binnenkomen. Uit hetzelfde formulier blijkt dat ze een verblijfsduur van 15 dagen beoogde. De verzoekende partij betwist niet dat ze op de Belgische ambassade te Zagreb een visum aangevraagd heeft. De verzoekende partij stelt echter dat ze slechts voor een korte periode, met name voor de begrafenis van haar moeder, naar haar land van herkomst teruggekeerd is. Ze wijst erop dat de kinderen hier gebleven zijn. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet aantoonst dat haar moeder overleden is en dat ze daarom naar haar land van herkomst teruggekeerd is. Ook toont de verzoekende partij niet aan hoe lang ze teruggekeerd is. De verzoekende partij verklaart enkel dat dit voor een kortstondige periode was, maar ze staat dit op generlei wijze. Evenmin maakt ze aannemelijk dat ze tijdens haar afwezigheid het centrum van haar belangen in België heeft behouden. De verzoekende partij verklaart enkel dat haar minderjarige kinderen hier gebleven zijn, maar toont dit op geen enkele manier aan. Ze staat dus het ononderbroken karakter van haar verblijf niet. Het gegeven dat de verzoekende partij van 1995 tot 2008 onafgebroken in België zou verbleven hebben doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, daar voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij uitdrukkelijk heeft aangegeven onder welke voorwaarden men tot verblijf gemachtigd kon worden.

Daargelaten de vraag of de minderjarige kinderen onafgebroken in België gebleven zijn, wordt erop gewezen dat de minderjarige kinderen het verblijfsstatuut van hun moeder dienen te volgen.

De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat zij niet voldoet aan de voorwaarde van criterium 2.8.A van de instructies 19 juli 2009, namelijk vijf jaar ononderbroken verblijf voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf, en van criterium 2.7 van de instructies van 19 juli 2009, namelijk een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen, nu ze zelf niet betwist in 2008 naar de Bosnië Herzegovina te zijn teruggekeerd en zij voor het nemen van de bestreden beslissing geen elementen aanreikte waaruit kan afgeleid worden dat haar kinderen in België bleven en zij enkel voor de begrafenis van haar moeder teruggekeerd was. Aan de voorwaarden van het criterium 2.8.A en het criterium 2.7. van de instructies is aldus niet voldaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat de haar vier jongste kinderen hier geboren zijn en in België schoollopen wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt: *“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie.”* Deze argumenten worden door de verzoekende partij niet weerlegd door louter te stellen: *“de kans dat zij in Bosnië (dat niet eens kan worden beschouwd als hun vaderland) een evenwaardige opleiding kunnen genieten is gering.”* De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat haar kinderen in het land van herkomst geen scholing kunnen krijgen, dat ze gespecialiseerd onderwijs behoeven dat niet in het land van herkomst gevonden kan worden of dat er een gespecialiseerde infrastructuur vereist is die in het land van herkomst niet aanwezig is. Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van het kind niet toe om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. De verzoekende partij kan niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van diens kinderen. De aangevoerde kritiek geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van

deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze familieleden in België heeft en deze opsomt, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat er familieleden van haar in België zouden verblijven, echter zij verzuimt om te verduidelijken waarom dit een grond voor regularisatie zou vormen.”* Deze argumenten van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd. De verzoekende partij laat na aan te geven waarom het loutere gegeven dat zij familieleden in België heeft een grond voor regularisatie zou vormen. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij enkel dat ze familieleden in België heeft en somt ze deze op. Ook hier geeft de aangevoerde kritiek weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht aannemelijk.

3.1.3.2. De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 8 EVRM aan. Dit artikel bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu somt de verzoekende partij de aanwezigheid van een aantal familieleden in België op, met name grootmoeder, haar schoonzus met haar echtgenoot en twee kinderen, een andere schoonzus en een nicht. Ook wijst ze erop dat haar oudste dochter in de Belgische nationaliteit heeft en samen met

haar echtgenoot en twee kinderen in België gevestigd is. Tot slot geeft de verzoekende partij ook aan dat haar twee andere meerderjarige dochters ook een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu brengt de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze een familie- of een gezinsleven in België heeft, anders dan met haar minderjarige kinderen, die tevens het grondgebied samen met haar dienen te verlaten.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is en kennis van de landstalen heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Waar de verzoekende partij wijst op het schoollopen van de minderjarige kinderen wordt erop gewezen dat dienaangaande de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de vriendschapsbanden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

Voor het overige worden er geen andere middelen aangevoerd, ook niet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1750 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN